

Cartes

Compromís dels treballadors públics del Trueta

José Rodríguez SÁnchez. Sant Joan de les Abadesses.

El motiu d'aquesta carta és fer un reconeixement, a través d'aquest diari, dels professionals que em van atendre a l'hospital Josep Trueta de Girona. Per a una persona com jo, que viu a Sant Joan de les Abadesses, el Ripollès, i que per motius de salut em toca ser usuari habitual de la sanitat, és una tranquil·litat saber que tant els serveis sanitaris locals, comarcals i de més especialització, com els del Trueta, funcionen. Funcionen bé i amb un alt compromís de les persones que hi treballen. De fet, el motiu concret d'enviar la meva primera carta a un diari en tots els meus 80 anys de vida, és per l'atenció que em va dispensar la Unitat de Vigilància Intensiva durant més d'una setmana. La professionalitat de l'equip de la UCI i del tracte humà, que va ser excepcional, fan que em vingui de gust fer aquest reconeixement públic a través d'aquest mitjà. De nou, moltes gràcies.

4 milions d'euros

al Liceu

jaume prat i pons. salt.

Quin món! No sé quants milions de persones passen penúries econòmiques en aquest conglomerat de cultures anomenat Espanya i el Consell de Ministres ha aprovat la concessió d'una subvenció a la Fundació Gran Teatre del Liceu de Barcelona per un import superior als 4 milions d'euros. És el món al revés, en comptes d'ajudar la gent necessitada s'ajuda, amb els diners de tots, una institució de la qual no?més en poden gaudir uns quants, normalment gent benestant, perquè puguin escoltar (que no entendre, ja que dubto que la majoria dels assistents entengui un borrall del que canten a l'escenari) i gaudir de l'òpera i altres espectacles esnobs. No tinc res en contra de la cultura, ans al contrari, fa més de 15 anys que m'hi dedico com a historiador aficionat, però coi, ja n'hi ha prou. M'indigna que sempre s'acabi ajudant els "mateixos" (rics) i sempre s'acabi deixant penjats els "mateixos" (pobres). No tinc res en contra del Liceu però, tal i com estan les coses actualment, primer s'ha d'ajudar sempre les persones.

La il·lusió perduda

Enric Mestres Girbal. Tossa de mar.

A les acaballes de l'antic règim hi havia molts catalans que creien en un canvi polític que portés Espanya pels camins on transitaven els països de l'occident europeu. Molts havien viatjat i altres, sense sortir de casa, envejaven allò que els turistes ens explicaven: llibertat, aires nous, democràcia, benestar social, etc. En Pujol ens venia Suècia com el paradigma de la felicitat, la il·lusió era generalitzada i encara que durant els primers anys semblava que els polítics respectaven els anhels del país, ben aviat es varen convertir en el pitjor malson de la ciutadania. L'esperada democràcia es transformà en una partitocràcia a les ordres dels que manaven i aquests, mancats d'ètica i moral, es convertiren en els nous cacics i "señoritos" del país. Catalunya ha anat trampejant els diferents problemes que històricament se li han presentat, però hi ha una cosa que els actuals dirigents polítics semblen ignorar: el nostre petit, trist i malaurat país només ha reeixit quan ha deixat de barallar-se amb la resta d'Espanya. I en Mas, que va jurar la Constitució, hauria de recordar que en Felip V es va cabrejar molt quan, després d'haver jurat els furs catalans, Barcelona el va traïr pactant amb l'enemic. A vegades pot semblar que algunes opinions d'avui xoquen amb les d'ahir, però totes s'han de jutjar en el context

general del moment en què es diuen. Malgrat això, i respectant les dels altres, dues em semblen rellevants i actuals: a) si Catalunya utilitzés la seva força en benefici propi i no en baralles inútils, seriem veritablement una terra rica, pròspera i respectada, b) si hem d'esperar que la corrupció s'acabi gràcies als polítics, anem ben servits; ni ells, ni la justícia ni els centenars de milers que en viuen volen canviar aquest sistema.

Els tabarristes

lluís vilà. la bisbal d'empordà.

Fa dècades que estem amb el recurrent tema climàtic per amargar l'existència a la gent: que si la capa d'ozó, el desglaç de l'Àrtic, l'expansió de l'aridesa... Si realment estem tan fotuts en aquest sentit, i si cada dia ens pinten un futur tirant a apocalíptic, que deixin d'emprenyar setmana rere setmana amb la inculpció que ens acabarà arribant l'aigua al coll, com si els ciutadants fóssim els únics culpables de tota la porqueria vessada al cel i al mar. Home, els que remenen els fils mundials i es reparteixen el pastís corporatiu planetari que comencin a introduir immediatament totes les formes d'energia higiènica per tal d'aturar la imminent apocalipsi ni que sigui renunciant a alguns ?guanyos suculents a costa de la natura, al capdavall, si el vaixell naufraga s'enfonsen tripulants i passatgers, no s'entén tanta passivitat i inacció davant d'aquest final tan tràgic. Tanta tecnologia i tants avenços en pro de l'ésser humà, però no paren de donar la tabarra.

Facin alguna cosa d'una vegada o s'haurà d'entendre que tot plegat es una fal·làcia més per inocular més por al conjunt de la humanitat, de la qual alguns en viuen des de temps immemorials. És una vergonya que per molts organismes prohumanitaris existents encara estiguem com estem. Sort que aquest cap de setmana hi ha lliga de futbol i podrem oblidar-nos de tota aquesta moguda.

Està clar, tots no som iguals davant la llei

francesc buixeda cabré . sant pau

La Junta d'Andalusia ha demanat a la jutgessa Alaya que s'aparti de la darrera causa, els cursos de formació, per considerar que ha vulnerat normes processals. Segons sembla, la investigació pot esquitxar la Junta. La jutgessa fins ara no ha fet altra cosa que demostrar pulcritud i dedicació en tot el procés, que va començar amb els ERO i que ara s'ha ampliat amb el de la formació, però tant l'Audiència de Sevilla, com la Fiscalia, no han parat de posar-li pals les rodes en el transcurs del procediment. Exemple: els aforats (Chaves, Griñán i altres 7 alts directius de la Junta) que estan a l'espera de resolució del Tribunal Constitucional, amb l'anul·lació de la fiança que va imposar a l'exministra Malena Álvarez, i ara la Junta la vol apartar de la causa, per no esmentar d'altres. En aquest procés hi ha més de 220 imputats, per tant, deu ésser prou important pel nombre d'implicats. Tots no som iguals davant la llei, la classe política segueix evadint tot tipus de responsabilitat, per greu que sigui, mentint i eludint pel mitjà que sigui l'acompliment de les penes, en el cas que s'arribin a imposar. La classe política s'omple la boca dient que s'han de regenerar i aprovar un gran pacte contra la corrupció. Com ens ho podem creure? Si els dos principals partits ja no es posen d'acord, ambdós tenen corrupteles en les seves files. Estan preocupats per la situació que fa sorgir altres formacions radicals, a les quals el poble dóna suport àmpliament.

Per tant, classe política, si voleu aconseguir que la ciutadania no perdi la paciència, poseu-vos a treballar en ferm i deixeu d'entrebancar la justícia que ha de fer la seva feina. Altrament es dilueix l'existència dels tres poders (executiu, legislatiu i judicial), i de rebot, la democràcia.